

nu i forhold til EU vælger at afskaffe nødbremsen, får man altså et gult kort i stedet for. Hvis vi skal blive i bilterminologien, kan man jo sige, at det nok er en bremse, men der er ingen hydraulik, og derfor fungerer den ikke. Det er bare en rigtig dårlig handel, og sådan er det altså generelt med Lissabontraktaten. Område for område må man bare se i øjnene, at det er en dårlig kontrakt.

Jeg tror egentlig, at noget af det, som vi på tværs af alle partier kan blive enige om, er, at selvfølgelig skal vi samarbejde i EU. Selvfølgelig skal vi samarbejde mellem de europæiske lande. Det handler bare om, hvordan vi gør det, hvordan vi bedst varetager demokratiske interesser, danske interesser, hvordan vi bedst sikrer de bedste forbrugergarantier og forbrugerretsregler, hvordan vi bedst sikrer de bedste miljøregler osv. osv. Og der må man bare konstatere, at på alle de områder, hvor den eksisterende kontrakt, altså Nicetraktaten, er gal, og på alle de områder, hvor vi har problemer, ændrer Lissabontraktaten ikke et komma.

På en lang række af de områder, hvor man så ændrer kommaer – og meget mere, skal jeg sige – går det i den gale retning. Det går i den gale retning, når det danske Folketing får mindre indflydelse. Det går i den gale retning, når vi mister medlemmer af Europa-Parlamentet. Det går i den gale retning, når vi mister vores faste medlem af Europa-Kommissionen, som i øvrigt stadig væk er det eneste organ i EU, som kan få lov til at fremsætte forslag. Det er en af manglerne ved det eksisterende kontraktgrundlag, at de eneste, der kan fremsætte forslag i EU, er dem, der ikke er folkeligt valgt, dem, der ikke har noget demokratisk mandat, nemlig Kommissionen. Det ændrer man ikke på, men alligevel udråber man det til at være den store demokratiske revolution.

På en lang række nye områder vil EU få udvidet kompetence. Hele Charteret om Grundlæggende Rettigheder, som så flot bliver proklameret og genproklameret i ét væk, indeholder jo én lang udhuling af grundloven, menneskerettighedskonventionen og alle de grundlæggende frihedsrettigheder, som vi normalt bygger vores samfund på. Når EU med Charteret om Grundlæggende Rettigheder får adkomst til at regulere så vidtgående spørgsmål som feriepenge rettigheder, arbejdstagerrettigheder, ret til uddannelse, ret til barselorlov osv., er det meget svært at få øje på, præcis hvor det er, Folketinget, Højesteret, regeringen og de øvrige danske statsinsti-

tutioner og magtorganer har deres fremtidige beføjelser. Folketinget bliver til en slags stempelkontor, som skal ekspedere det, som man i EU har besluttet. Og den vetoret, den mulighed for at sige fra, som vi tidligere havde, afskaffer man sandelig også. Så grundlæggende vil jeg sige, at Lissabontraktaten er en rigtig dårlig kontrakt.

Helt fordækt bliver det jo så, når en række af de områder, som jupartierne anpriser, i realiteten ikke engang kan anvendes. Sagen er, at i går leverede Folkebevægelsen mod EU og JuniBevægelsen i forening mere end 40.000 underskrifter fra danskere, helt almindelige jævne borgere, som ønskede en folkeafstemning. Jeg var en af dem, og jeg var stolt af at sætte mit navn på de papirer.

I Lissabontraktaten står det klart, at hvis man kan samle 1 million underskrifter, kan man kræve noget sat på dagsordenen. Hr. Michael Aastrup Jensen nævnte tidligere dyrevelfærd, og det tror jeg vil være noget, vi må se frem til, og jeg glæder mig til at se Venstres engagement i den sag. Men altså, hvis en ud af 500 kan levere en underskrift eller en femhundrededel, så at sige, af EU's borgere kan skrive under på et dokument, kan man kræve noget sat på dagsordenen. Nu er der jo med 40.000 underskrifter i Danmark markant mere end en femhundrededel. Og hvad er det præcis, vi hører fra jupartierne nu? Vi hører ingenting, for man er ligeglad. På trods af at præcis den andel, som man i EU mener skal have indflydelse, klart er overgået i de danske underskriftindsamlinger, er man ligeglad. Man tilsidesætter det og udstiller jo i virkeligheden dermed sin egen dagsorden, nemlig at det her ikke handler om, at europæerne skal høres, og at 1 million underskrifter skal kunne trumfe en sag igennem i EU. Det handler overhovedet ikke om, at man vil tage 1 million underskrifter alvorligt. Det handler om, at en kontrakt, som grundlæggende er dybt uappetitlig, skal overstrøs med sukker, sådan at befolkningen forholder sig i ro.

Kl. 14:33

Vi ser i øjeblikket, hvordan EF-Domstolen på område for område æder sig tættere ind på, hvad man normalt ville definere som national suverænitet. Vi har inden for det sidste par måneder til et halvt år set hele tre afgørelser fra EF-Domstolen, som klart underkender den nordiske aftalemodel for arbejdsmarkedet, altså den helt grundlæggende ret, som vi har haft siden Septemberforliget i 1899, hvor arbejdstagerne på den ene side og arbejdsgiverne på den anden